

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **L. T. T.**, bytem N. 9. května 131, L. nad J., zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.9.2015, č.j. MV-90372-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 9.9.2015, č.j. MV-90372-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 19.5.2015, č.j. OAM-40574-19/DP-2014, kterým bylo zastaveno správní řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), neboť žalobkyně neodstranila vady podané žádosti.

I. Shrnutí argumentace žalobkyně a žalované

Žalobkyně namítá, že v dané věci byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí žalované odporuje požadavkům vyplývajícím z § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

V daném případě nebylo podle žalobkyně zastavení správního řízení namístě, neboť nedošlo k tomu, že by nebyly odstraněny podstatné vady žádosti. Žalovaná nespécifikovala, které vady považuje za podstatné natolik, že brání pokračování v řízení. Došlo tak k porušení principu právní jistoty.

Žalobkyně dále namítá, že požadovala prodloužení lhůty za účelem obstarání dokladu od finančního úřadu. Prvostupňový orgán měl s ohledem na to, že se jednalo o návrhové řízení, její žádosti vyhovět. Pokud už se rozhodl, že lhůtu neprodlouží, neměl o tom informovat žalobkyni pouhým přípisem, nýbrž rozhodnutím.

Žalobkyně dále namítá, že doklad, který měla doložit, předložila v řízení o odvolání. Prvostupňový orgán navíc nevyzval žalobkyni k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně se tak až v řízení ve druhém stupni dozvěděla, že dříve doložené skutečnosti nebyly dostatečné. Postup prvostupňového orgánu a žalovaného tak představuje přepjatý formalismus.

S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, a v podrobnostech na něj odkazuje.

Žalovaná navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout; také žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplynuly následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Žalobkyně k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nedoložila veškeré přílohy ve smyslu § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., konkrétně šlo o chybějící potvrzení finančního úřadu, že nemá žádné vymahatelné nedoplatky, dále doklad prokazující současné ubytování žalobkyně, prokazatelnou výši příjmu, jeho stálost a pravidelnost, a doklad o tom, že nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a je zdravotně pojištěna.

Prvostupňový orgán vyzval žalobkyni dne 10.12.2014 k odstranění vad žádosti s tím, že jí k tomu stanovil lhůtu 20 dnů. Dne 29.12.2014 žalobkyně doložila část dokladů a dne 8.1.2015 požádala o prodloužení lhůty do 1.4.2015. Této žádosti prvostupňový orgán vyhověl. Dne 31.3.2015 žalobkyně opět požádala o prodloužení lhůty k doložení zbývajících dokladů o 20 dnů, přičemž prvostupňový orgán žádosti vyhověl a lhůtu prodloužil do 21.4.2015. Dne 20.4.2015 žalobkyně doložila další část dokladů a požádala o prodloužení lhůty k doložení zbývajících dokladů o dalších 30 dnů. O této žádosti prvostupňový orgán rozhodl tak, že lhůtu prodloužil do 5.5.2015. Své rozhodnutí přitom odůvodnil tak, že prodloužení lhůty k doložení zbývajících dokladů o dalších 30 dnů by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti, neboť k doložení dokladů byla žalobkyně vyzvána již dne 10.12.2014.

Dne 13.5.2015 prvostupňový orgán vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení a dne 19.5.2015 podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní řízení zastavil, neboť žalobkyně ani v opakovaně prodloužené lhůtě (v celkové délce 146 dnů) nedoložila potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky. Žalobkyně dne 20.5.2015 doložila prvostupňovému orgánu potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky.

Zdejší soud se především ztotožňuje s postupem prvostupňového orgánu, který o v pořadí třetí žádosti žalobkyně ze dne 20.4.2015 o prodloužení lhůty k doložení zbývajících dokladů rozhodl usnesením tak, že lhůtu prodloužil pouze do 5.5.2015 a nikoli o dalších 30 dnů, jak požadovala žalobkyně. S ohledem na to, že prvostupňový orgán opakovaně vyhověl žádostem žalobkyně o prodloužení lhůty a lhůtu, jež měla původně uplynout dne 30.12.2014, prodloužil až do 5.5.2015, zdejší soud neshledává v takovém postupu jakoukoli procesní vadu, jež by mohla žalobkyni zkrátit na jejích právech. Prvostupňový orgán poskytl žalobkyni dostatečný časový prostor

k odstranění vad její žádosti a žalobkyně nemohla důvodně očekávat, že jejím opakovaným žádostem o prodloužení lhůty k doložení dokladů, jež měly tvořit přílohu její žádosti, bude pokaždé vyhověno. Prvostupňový orgán je nepochybně při své činnosti povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti, v posuzované věci však bylo správní řízení zahájeno na základě žádosti žalobkyně, a bylo tedy v zájmu žalobkyně, aby pro účely dosažení kladného rozhodnutí správního orgánu shromáždila a správnímu orgánu předložila veškeré nezbytné doklady. Neposkytla-li žalobkyně včas požadovanou součinnost ani v samotné žádosti ani později v opakovaně prodlužovaných lhůtách, nemůže se úspěšně odvolávat na porušení zásad správního řízení ze strany správního orgánu. V této souvislosti není též důvodná námitka, že o žádosti žalobkyně (ze dne 20.4.2015) nebylo prvostupňovým orgánem rozhodnuto; usnesení prvostupňového orgánu ze dne 24.4.2015, č.j. OAM-40574-17/DP-2014, o prodloužení lhůty do 5.5.2015 bylo zástupci žalobkyně doručeno do datové schránky dne 27.4.2015, bylo řádně odůvodněno a žalobkyně v něm byla poučena o možnosti napadnout je oprávněným prostředkem. Žalobkyně tak byla seznámena s tím, jak bylo rozhodnuto o její poslední žádosti o další prodloužení lhůty.

Pokud žalobkyně dále namítá, že ji prvostupňový orgán nepoučil o možnosti seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim, tak tato námitka není důvodná. V daném případě se jednalo o správní řízení o žádosti, jejíž přílohy tvoří zákonem požadované náležitosti doklady žadatelem. Nemohlo proto dojít k situaci, kdy by žalobkyně s některým z podkladů rozhodnutí nebyla před jeho vydáním seznámena, neboť podklady tvořily pouze listiny, které doložila sama žalobkyně. Ostatně v žalobě žalobkyně nespecifikuje, jak ji okolnost, že nebyla poučena o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, zkrátila na jejích právech, stejně jako nekonkretizuje, z čeho dovozuje, že byl v daném případě nedostatečně zjištěn skutkový stav.

Namítá-li dále žalobkyně, že žalovaná neuvedla, které vady považuje za podstatné tak, že brání pokračování řízení, tak z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nedoložila potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky. Tento doklad byl ve smyslu § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. náležitostí nezbytnou pro posouzení a rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Žalobkyně byla povinna tento doklad k žádosti přiložit, to však ani v opakovaně prodloužené lhůtě neučinila.

Zároveň nepochybila ani žalovaná, pokud nepřihlédla k dokladu předloženému až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Pokud jde o argumentaci, že zmiňované potvrzení finančního úřadu žalobkyně nemohla doložit dříve, to žalobkyně ničím nedokládá a žádná skutečnost v tomto smyslu neplyne ani ze správního spisu. Z obsahu zmíněného potvrzení vyplývá, že žalobkyně o jeho vystavení požádala dne 18.5.2015 a finanční úřad jí též den potvrzení vydal. Žalobkyně tedy mohla (a měla) již v řízení v prvním stupni předložit požadovaný doklad. Žalovaná coby odvolací

orgán byla přitom podle § 82 odst. 4 správního řádu oprávněna přihlédnout pouze k těm důkazům a skutečnostem, které žalobkyně nemohla dříve uplatnit, a to také učinila. Ani tato námitka žalobkyně tak není důvodná.

Pokud u jednání soudu zástupce žalobkyně argumentoval tak, že prvostupňový orgán zkrátil žalobkyni na jejích právech tím, že žádost neposoudil „věcně“ a že měl namísto zastavení řízení rozhodnout o jejím zamítnutí, tak zdejší soud se s takovou argumentací neztotožňuje. Žalobkyně především nebyla v důsledku zastavení správního řízení o její žádosti nikterak zkrácena na svém právu brojít proti nosnému důvodu rozhodnutí prvostupňového orgánu opravnými prostředky, což také učinila, a nosný důvod zpochybňuje i nyní u zdejšího soudu. Odvolával-li se v této souvislosti zástupce žalobkyně u jednání soudu na rozdílné postupy prvostupňového orgánu a žalované, tak i kdyby v minulosti došlo k odlišnému postupu správních orgánů než v nyní posuzované věci, bylo by možno se dovolávat pouze správní praxe dlouhodobé a ustálené, navíc zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena mimo jiné dalšími zásadami, zejména zásadou legality. Z dokazování u jednání vyplynulo, že pouze v jednom skutkově obdobném případě (rozhodnutí žalované ze dne 2.11.2015, č.j. MV-130924-4/SO-2015) vyložila žalovaná § 82 odst. 4 správního řádu způsobem, jehož správnost dovozuje žalobkyně. Pak se tedy žalobkyně nedovolává správní praxe dlouhodobé a ustálené, zdejší soud navíc takový výklad za správný nepovažuje; v citovaném případě žalovaná přihlédla k náležitostem žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, jež byly předloženy až v odvolacím řízení, a vyslovila pro zdejší soud překvapivý názor, že § 82 odst. 4 správního řádu se neuplatní v případech správního řízení o žádostech, v nichž je jediným účastníkem správního řízení žadatel. Pokud jde o odkaz žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.07.2016, č.j. 9 A 218/2013-75, tak z odůvodnění tohoto rozsudku (a navazujícího rozhodnutí žalované) vyplývá, že se týkalo věci, v níž městský soud vyslovil pro žalovanou závazný právní názor, že v odvolacím řízení byly předloženy nové skutečnosti, které účastník řízení nemohl dříve uplatnit. Tak tomu však v nyní posuzované věci – jak je shora uvedeno – nebylo. Konečně pokud jde o rozhodnutí žalované ze dne 18.4.2017, č.j. MV-51009-4/SO-2016, to se týká věci zcela odlišné, a to zastavení správního řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, k jejímuž podání nebyl účastník řízení vůbec oprávněn.

Pokud jde o obecnou ničím nenaplněnou žalobní argumentaci poukazující na rozpor rozhodnutí žalované s požadavky § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, tak na ni může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti. Jak postup žalované, tak odůvodnění jejího rozhodnutí odpovídá požadavkům vyplývajícím z citovaných ustanovení, neboť rozhodnutí žalované ve spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu je dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Zdejší soud v postupu správních orgánů obou stupňů neshledal ani projev přílišného formalismu, ani porušení principu právní jistoty, a ani nad rámec žalobních

bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

III. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšné – žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. září 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu